

மன்னார் அமுதனின் 'அகக் குறோணி' கவிதைத் தொகுதிக்கு நயவூரணை வழங்கியோரில் நானும் ஒருவன். அதன் பின்னர் அமுதனின் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி உங்கள் கரங்களாகக் குவந்திருக்கிறது. அகக் குறோணி கவிதைகளின் போக்கிலிருந்து வித்தியாசப்பட்ட கவிதை சொல்லும் வகையில் இக்கவிதையில் அமறைந்திருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

'அன்னயாவினும்' தொகுதியின் ஒரு சில கவிதைகளை மன்னார் அமுதன் அவ்வப்போது முகநூலில் இட்டு வந்த போது பதிந்திருக்கிறேன், அவரைப் பாராட்டியிருக்கிறேன்.

கவிதையை மூழ்கியதைத் தருவதில் அமுதன் மூழ்கியதைத் திருக்கிறார் எனச் சொல்வதில் எனக்குள் குழப்பங்கள் கிடையாது. ஒரு கவிதை தன்னையெளிப்படுத்திக் கொள்ள எந்தப் பாணியை விரும்புகிறதோ எந்த வார்த்தைகளை விரும்புகிறதோ எந்தச் சொற்களை விரும்புகிறதோ அவை அதன் தன்மையையும் கொண்டதாக அமையவேண்டும். இதை வகையில் ஒரு நல்ல கவிஞனாக அமுதன் மூழ்கியதைத் துவிட்டார் என்று சொல்வனே.

இந்த மூழ்கியதை அவரது வாசிப்பாலும் வயதினாலும் உணர்வினாலும் அனுபவத்தினாலும் மாதிரி வந்திருக்கிறது என்பதை ஓரளவுதான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். அதற்கும் மலோக கவிதை என்பது என்ற நிறைவான சிந்தனையும் உணர்வும் பூரிதலும் தான் அந்த மூழ்கியதைக் காரணம் என்று சொல்ல முடியும்.

தன்னையே பூரித்துக் கொள்ள முடியாத மனிதன் எவ்வாறு மூழ்கியதைப் பற்றுவதில்லையோ அப்படியேதான் கவிதை என்ற கலை வடிவமும். எல்லாக் கலை வடிவங்களாகும் இது பொருந்தும். ஒரு கலை வடிவம் அதன் நிர்த்தியால், வடிவத்தால் அழகும் பொலிவும் பெறுகிறது. அந்த நிர்த்தியையும் அழகையும் கவிதையில் கொண்டுவருவதற்கு கவிதை

Written by - கவிஞர் .அஷ்ரப் சிஹாப்தீன் -

Sunday, 22 November 2015 23:49 - Last Updated Sunday, 22 November 2015 23:54

என்றால் என்ன என்ற ஆழ் உணர்வுமும் ரசனையும் கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டும் .
அது மன்னார் அமுதனுக்கு இருக்கிறது.

இந்தத் தொகுதியைப் படிக் ஆரம்பித்த போது எந்தக் கவிதையில் ஆரம்பித்துப் பசுவது என்கிற பெரிய சவாலதை தான் நான் எதிர் கொண்டேன் . அவ்வப்போது நான்கு கவிதைகளைப் படிப்பதும் மட்டிவதைப் துமாகக் காலத்தகைக் கடத்தியபடியே இருந்தேன் .

இந்தக் கவிதைகள் அனைத்தும் வாழ்க்கையை, அதன் போக்கை, அதன் சவால்களை, அதன் ஆபத்துக்களைத் தான் மொத்தமாகப் பசுகின்றன . ஆனால் எந்தவொரு பக்கத்துக்கும் சாராமல் , வலிந்து இழுகாமல் , மனம் போன போக்கில் போகாமல் ஓரே நேர் கோட்டில் இவையணம் செய்கின்றன . ஒரு இலங்கையைனாக, ஒரு சிறுபான்மையினனாக, ஒரு தமிழனாக, ஒரு இலக்கியவாதியாக, ஒரு வடபுலத்தானாகவெல்லாம் இக் கவிதைகளில் தோற்றம் தருகிறார் அமுதன் . ஆனால் எந்தப் பக்கமும் திகிலாகப் பசேப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடும் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒர் அம்சம்தான் . சொற்களைக் குளிர் நீரில் துவட்டிச் ‘சுள்’ளென வலிக்க அடிக்கும் அழகில் இக் கவிதைகள் குளித்து நிற்கின்றன . கிண்டலாகட்டும் கோபமாகட்டும் அழுத்திச் சொல்வதாகட்டும் - எதுவாக இருந்த போதும் அதற்கென காரமான, ரிளதர்மான எந்தச் சொற்களும் இக் கவிதைகளில் கிடையாது . ஒரு சாதுவதை போல எழுந்து நடக்கும் இக் கவிதைகள் சில இடங்களில் மின்மினிப் பிச்சிகள் பறக்கும் அளவுக்கு ஒங்கி அறந்தது விட்டும் சலெகின்றன .

0000 0000000000000000000000
000000
00000000000000 000000000000
00000000 000000000000
00000000 000000000000 !”
(0000000000000000000000)

0000000000000000
0000 0000 0000000000000000
00000000 00 0000000000000000
00000000000000000000
00000000 00000000000000000000 !”
(00000000000000 000000000000)

00000000 00000000
00000000 00000000 00000000000000
0000 0000000000000000000000 -
0000000000 0000 00000000000000 !”
(00000000000000 000000000000)

மலேநே நான் தந்திருப்பவை தனித்துப் பார்த்தாலும் அதிர்வு தரும் கவிதைத் துளிகள் .
ஆனால் கவிதையை மூழாமையாகப் படிக்கும் போது இவற்றின் தாக்கம் வலிமையாகக் கதாக்க
இருக்கும் .

சில கவிதைகள் ஒரு முழுத் திரைப்படத்தையே போல மனதுக்குள் காட்சிகளை

